

lawad tühjalt; iggaurks pannes kof-
ko, ja ei tea mitte, kes sedda ärrakor-
ristab." Agga iggawesse peäse ei moolda;
egga kullutata paigastki aega, se aia peäle, mis
ei lõppe ellades. Oh, ärra lasse mind mitte
nenda tehha, mo Jummal! Anna mulle en-
neminne, et So pühha sanna õppetusse wäg-
ga kallid iwwakesed ikka agga korjan, ja
tallele pannen: et kui keik tulles mahhajatta,
hinge jahhutamisse warrast ma ommeti il-
ma ei peaks jäma.

P ü h h a d e p i l d i d.

Ühhel moisnikkul, Gottlandi maal, kes olli
paawsti-uskus, olli üks waene meie usso-
mees waldas, tallokohha numajaks; ja waene
mees olli sures murres, et rent olli suur ja ei
joudnud sedda wäljatehha. Kui mehhe nou en-
nam ei hakkand, läks siis junkro palwele, et
pidi herrat palluma, muišt järrele jätta. Jun-
kur lubbas wägga illusaste, agga ei tulnud en-
nam ta mele. Mees siis wöttis kätte ja läks

hopmanni juure, et pididi moisarwannemase rät-
ma. Ka hopman lubbas, agga temmagi melest
läks ärra, ja numaja jäi omma waewasse.
Mis siis muud, kui läks agga herra ennese
juure, omma hädda kaebama ja armo palluma
ja herral olli hea meel temma allandikkust pal-
lumisest: mehhe kombe tunnistas töt, ja tem-
ma ulede tunnistus ligutas herra süddant nen-
da, et ta mehhe wõlla keik mahhajättis. Nu-
maja tännas Jummalat ja läks sure rõmoga.
Agga herra satis tedda, ja läksid ühhest surest
salist läbbi, kus paljo pühhade ja martiride pil-
did ollid seinä peäl üllewel. Kas sa tead, mis
pildid need on? küsis herra. Ei tea minna kül
mitte, ütles tallopoeg. Wata need on nende
pühhade kuiud, kelle palwele lähhan, et Jum-
malat palluwad mo pattude pärrast. Agga
miks pärrast teie siis isse ei tahha Jummalat
palluda? küsis mees kohhe. Se kül tahhaks
minno kohta liig julge olla, kostis moisnik, ja
ikka on parrem, et meil nisuggused wahhemeh-
hed on Jummalat ja meie wahhel. Ei woi min-
na sedda mitte uskuda, ütles tallopoeg ja ütlen